

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.763 van 9 juni 2011
in de zaak A. 199.026/VII-37.987.**

In zake :
1. de VZW MILIEUSTEUNPUNT HULDENBERG
2. Patrick DILLEMANS
3. Godelieve PETITJEAN
4. Luc ROBIJNS
5. Peter SINGULÉ
6. Roger DILLEMANS
7. Hugo MAGNUS
8. Bart VAN WIERINGEN
9. Marc BOGAERTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Declercq
kantoor houdend te 3000 Leuven
J.P. Minckelersstraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bergé en Justin Simenon
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de NV E. DE KOCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 31 januari 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 12 november 2010 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV E. De Kock voor het verder uitbaten en veranderen van een zandgroeve, gelegen aan de Ganzemanstraat te Neerijse, gedeeltelijk gegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning wordt verleend mits de beperking van het maximaal te ontginnen zandvolume tot 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Adjunct-auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 mei 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Declercq, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Jan Bergé, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkoms

3. Met een op 21 februari 2011 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de NV E. De Kock om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4.1. De tussenkommende partij exploiteert een zandwinning aan de Ganzemanstraat te Neerijse (Huldenberg). Op 23 juni 2009 dient zij een aanvraag in voor het verder uitbaten en veranderen van haar zandgroeve, met name voor de uitbreiding ervan van 3ha 55a 15ca naar 18ha 26a 20ca.

4.2. Op 19 november 2009 verleent de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant de gevraagde vergunning, mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

4.3. Tegen die beslissing worden verscheidene administratieve beroepen ingesteld, onder meer door de huidige verzoekende partijen.

4.4. De dienst Natuurlijke Rijkdommen en de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij geven een gunstig advies. De adviezen van de Vlaamse Milieumaatschappij, de afdeling Operationeel Waterbeheer en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie luiden voorwaardelijk gunstig. De afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid en de afdeling Milieuvergunningen brengen een ongunstig advies uit.

4.5. Op 12 november 2010 verklaart de verwerende partij de ingediende beroepen gedeeltelijk gegrond, wijzigt zij de beroepen beslissing en verleent zij de gevraagde vergunning, die beperkt wordt tot een maximaal te ontginnen zandvolume van 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden.

Dit is het bestreden besluit.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5. De tussenkomenende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is wegens gebrek aan belang vanwege alle verzoekende partijen.

Beoordeling

6. Over die exceptie dient slechts uitspraak te worden gedaan indien aan de beide, cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging over te gaan is voldaan, wat te dezen, zoals zal blijken, niet het geval is.

VI. Onderzoek van de vordering

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Standpunt van de partijen

8. Met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de eerste verzoekende partij aan dat het bestreden besluit een mobiliteitsprobleem, verkeersonveiligheid, en geluids-, trillings- en stofhinder veroorzaakt. Nu zij in het verleden reeds initiatieven heeft ondernomen in dossiers die betrekking hebben "op de heraanleg van de N253, en in het bijzonder 'Kerkeveld Neerijse'", bestaat er tussen haar materieel en territoriaal actieterrein en de draagwijdte van het bestreden besluit een voldoende band van evenredigheid.

De aan de Loonbeekstraat 33 wonende tweede en derde verzoekende partijen hekelen de "immense toename van de werkzaamheden en van het vrachtvervoer, met alle ongemakken van dien, zowel van stof, lawaaihinder, trillingen, enz ...". Zij voeren aan dat het gaat over "een maximale passage van 117 vrachten per dag, zijnde (...) een vrachtwagen om de 3 minuten", terwijl er thans 93 vrachtbewegingen per dag gebeuren, zodat de toename van de vrachtwagenintensiteit geenszins als beperkt kan worden omschreven. De transportbewegingen van en naar de groeve Kerkeveld zullen bovendien volgens de verwerende partij zelf stijgen met gemiddeld 3,5 tot maximum 9,5 bewegingen per uur. Dat er daarbij al een zekere overlast zou bestaan kan, zo menen de tweede en derde verzoekende partijen, niet leiden tot het minimaliseren van het moeilijk te herstellen en ernstig karakter van het nadeel dat het thans bestreden besluit met zich brengt. Gelet op "de aard van de N253 en de weg waarlangs de transporten zullen moeten gebeuren", pleiten zij ervoor de verkeershinder niet meer te verhogen.

De vierde verzoeker woont in de Kouterstraat en "moet steeds langs de N253 om zich te verplaatsen". Ook hij meent bijgevolg geluids- en verkeershinder te zullen lijden, waarbij hij er nog op wijst "dat de erg onveilige N253 voor fietsers en voetgangers (kinderen in het bijzonder) jarenlang extra onveilig zal worden met dit extra zwaar vrachtvervoer".

De vijfde verzoeker heeft een eigendom in de "Langestraat 7, die grenst aan het te ontginnen project". Hij heeft aldaar een "prachtig zicht op het projectgebied". Evenwel zal de bestreden vergunning resulteren in het "verdwijnen van het landschap, (...) inclusief de holle weg die zich slechts op 150 meter van zijn woning bevindt". Ook vreest hij geluidshinder, schade aan de gezondheid en een verstoring van de rust.

De zesde verzoeker heeft eigendommen aan de Loonbeekstraat, de Langestraat, en "in de buurt van de ontginning".

De zevende verzoeker, wonende aan de Nijvelsebaan 119, wijst net als de vijfde verzoeker op "de visuele verstoring en de vernietiging van het bestaande open landschap". Bovendien ziet hij, als natuurliefhebber/gebruiker van de buurtweg/holle weg, deze weg teloor gaan.

De achtste verzoeker woont aan de Dorpsstraat 18 en wijst eveneens op de veiligheids-, trillings-, geluids- en stofproblematiek door het verkeer op de N253.

De negende verzoeker, ten slotte, stelt dat ook de Ganzemanstraat te kampen zal krijgen met dezelfde problematieken inzake geluid, stof, trillingen, schade aan de nutsleidingen en verkeersveiligheid.

9. De verwerende partij antwoordt dat uit het bij de milieuvergunningsaanvraag gevoegde milieueffectenrapport (hierna : MER) blijkt "dat de aangevraagde uitbreiding slechts een beperkte toename van de vrachtwagenintensiteit zal veroorzaken" en dat, nu de jaarlijks te ontginnen hoeveelheid zand wordt beperkt tot 132.000 m³ en de ontginning van de nabijgelegen groeve Wolfshaegen wordt stopgezet, "de verkeerslast niet toeneemt ten aanzien van de huidige situatie". Bovendien is de verkeerssituatie op de N253 op zich niet het gevolg van het bestreden besluit doch van de, tot op heden, niet-realisatie van het ruimtelijk structuurplan dat ter plaatse voorziet in

belangrijke fiets- en openbare vervoersverbindingen. Door het schrappen van het in de beroepen beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009 voorgestelde traject voor het inkomend vrachtverkeer dat via de N253 uit de richting van Brussel komt, wordt de verkeershinder in de Ganzemanstraat bovendien tot een minimum beperkt.

Zij werpt voorts op dat wat de vermeende aantasting van de landschappelijke waarden betreft het projectgebied volledig in ontginningsgebied gelegen is, zodat dit nadeel niet voortvloeit uit het bestreden besluit, doch uit de gewestplanbestemming. Daarnaast voert zij aan dat er diverse hinderbeperkende exploitatievoorwaarden worden opgelegd, dat de ontginning gefaseerd zal verlopen, zodat ze op geen enkel moment op het volledige projectgebied zal plaatsvinden, en dat de buurtweg na de ontginning opnieuw zal worden aangelegd. Dat het holle gedeelte niet behouden zal worden is voor de verwerende partij geen ernstig nadeel.

10. De tussenkomende partij stelt dat de verzoekende partijen met betrekking tot hun aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel geen enkel bewijsstuk voorleggen, zodat loutere beweringen, zonder staving door concrete stukken, niet volstaan om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een milieuvergunning te vorderen. Daarnaast is de tussenkomende partij van oordeel dat de verzoekende partijen "slecht geplaatst zijn om zich te beroepen op zgn. ernstige hinder voortvloeiend uit de exploitatie van het ontginningsgebied", nu de desbetreffende bestemming reeds werd vastgelegd in het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven en de verzoekende partijen aldus afdoende op de hoogte waren van deze bestemming wanneer zij er zich kwamen vestigen.

Wat de aangevoerde visuele hinder betreft, werpt de tussenkomende partij op dat deze niet voortvloeit uit de milieuvergunning doch wordt veroorzaakt door de stedenbouwkundige vergunning.

Zij maakt vervolgens een onderscheid tussen de eerste en de overige verzoekende partijen. Zij stelt hierbij dat de eerste verzoekende partij, als rechtspersoon, geen persoonlijke nadelen kan ondervinden wegens de tenuitvoerlegging van de milieuvergunning. Evenmin maakt zij aannemelijk op een ernstige wijze geschaad te worden in haar statutaire doelstellingen.

Met betrekking tot de overige verzoekende partijen, "de zogenaamde 'omwonenden' van het ontginningsgebied", is zij van oordeel dat er ook in hun hoofde "geen sprake (kan) zijn van een ernstig nadeel". Zij wijst dienaangaande op de omgevingsstudie, op het MER en op de "waslijst (aan) milderende maatregelen" die de hinder tot een minimum beperkt. Bovendien zijn de vijfde en achtste verzoekers leden van de eerste verzoekende partij en zijn de vierde en zevende verzoekers "gemeenteraadsleden van de partij Groen! te Huldenberg" die "reeds jaren het leven van verzoekster tot tussenkomst zuur (pogen) te maken, schijnbaar zonder enig begrip voor de moeilijke situatie van een KMO met 90 werknemers die vecht voor zijn voortbestaan en voor de mogelijkheid tot ontwikkeling van gronden waarvoor destijds enorme investeringen werden gemaakt". Aldus, zo vervolgt de tussenkomende partij, blijken enkel de tweede, derde, vijfde en negende verzoekende partijen "enigszins in de omgeving van de toekomstige groeve woonachtig (te) zijn". Evenwel hebben de tweede, derde en negende verzoekende partijen, "gelet op de grillen van het landschap", geen zicht op de groeve. Daarnaast zal de effectieve exploitatie steeds minstens 120 meter verwijderd zijn van de eigendommen van de voornoemde vier verzoekende partijen, zal het project verlopen in verschillende fasen, en zullen deze verzoekende partijen "ten vroegste binnen enkele jaren enigszins in de omgeving van de werkelijke exploitatie kunnen komen", zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit niet noodzakelijk is om desgevallend een moeilijk te herstellen ernstig nadeel af te wenden. Ook zullen de effectieve ontginningswerkzaamheden, gelet op de aard ervan, steeds slechts gedurende een korte periode op het dichtste punt ten aanzien van de woningen van de verzoekende partijen plaatsvinden, en dan nog "in de groeve", en met een berm en een groenscherm errond, "waardoor de ontginningsput verder wordt afgeschermd". De

tussenkomen de partij wijst er verder op dat het gewestplan heeft voorzien in een nabestemming woonuitbreidingsgebied, zodat de verzoekende partijen "nooit enig recht (hebben) gehad op 'ongestoord zicht' op het achtergelegen gebied Kerkeveld".

Wat de "beweerde verkeerslast" betreft, werpt de tussenkomen de partij op dat de verzoekende partijen "volharden (...) in de boosheid door voortdurend te schermen met transportcijfers die overdreven zijn in het licht van de beperkingen die in de uiteindelijke vergunning werden opgelegd". In de bijzondere exploitatievoorwaarden werd, steeds volgens de tussenkomen de partij, immers de Ganzemanstraat uit de ontsluitingsroute gehaald en werden de transporten over de N253 beperkt tot het huidige niveau. De tussenkomen de partij stelt ten slotte dat haar vrachtwagens slechts een verwaarloosbare fractie uitmaken van het verkeer op deze gewestweg.

Beoordeling

11. De tussenkomen de partij voert terecht aan dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de eerste verzoekende partij en de overige verzoekende partijen. De eerste verzoekende partij is een rechtspersoon, terwijl de overige verzoekende partijen natuurlijke personen zijn.

Luidens het statutair doel van de eerste verzoekende partij streeft zij naar "de bescherming van het leefmilieu, waaronder : het behoud van de natuur, fauna en flora, de bescherming van het landschap en het beheer van groengebieden, het behoud van het landelijk karakter van de gemeente, het stedenschoon, het onroerend cultuurpatrimonium en de ontwikkeling en herstructurering van de woonkernen naar menselijke schaal, de bestrijding van vervuiling van bodem, water en lucht, van het lawaai en alle vormen van milieuhinder, de mobiliteitsproblemen onderzoeken en de verkeersveiligheid bevorderen", "de problemen i.v.m. het milieu en (de) samenleving onderzoeken en de bevolking hierover informeren", "de nodige initiatieven inzake leefmilieu en

samenleving nemen, steunen en coördineren" en "alle handelingen stellen die rechtstreeks of onrechtstreeks verband houden met haar doel, ook juridische waaronder het vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu". Deze opsomming is ook "niet limitatief". Haar werkingsgebied omvat overeenkomstig artikel 4 van de statuten "de gemeente Groot Huldenberg en de daaraan grenzende gemeenten alsook het Dijlebekken".

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit is niet van aard om dit statutair doel noch de verzoekende vereniging in haar werkingsgebied te belemmeren, door haar ervan te weerhouden de voornoemde doelstellingen na te streven. De verzoekende vereniging zal hiermee evenmin haar bestaansredenen verliezen. Zij blijkt immers ook nog actief te ijveren bij een leem- en zandontginning aan de Nijvelsebaan te Huldenberg en de industriezone "Wavre-Nord" op de site van de Bilande en voor de vermindering van het vliegtuiglawaai boven Groot-Huldenberg en zij organiseert ook nog fototentoonstellingen en is vertegenwoordigd in diverse andere organisaties en adviesraden.

De eerste verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk door de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondergaan.

12. Artikel 8, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State luidt als volgt :

"Het enig verzoekschrift bevat, naast de vermeldingen die worden opgesomd in artikel 2 van de algemene procedureregeling :

1° (...);

2° (...);

3° een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijke nadeel aantonen;

4° (...)"

Hieruit volgt dat een verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan en dat met niet in de vordering tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen geen rekening kan worden gehouden. De verzoekende partij mag zich daarbij ook niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient integendeel zeer concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan.

De Raad van State stelt in dat verband vast dat de tweede, derde en achtste verzoekende partijen op vage wijze opwerpen geluids-, stof-, en trillingshinder te zullen ondervinden en dat zij die nadelen in concreto niet betrekken op de wezenlijke overwegingen daaromtrent uit het MER en uit het bestreden besluit en ook niet ingaan op de talrijke bijzondere exploitatievoorwaarden die in het bestreden besluit worden opgelegd om aan deze hinder te remediëren. De algemene bewering van de tweede en derde verzoekende partijen dat er een "immense toename van de werkzaamheden en van het vrachtvervoer (zal zijn), met alle ongemakken van dien, zowel van stof, lawaaihinder, trillingen, enz ...", volstaat in die context dan ook niet om te besluiten tot het voorhanden zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het is niet de taak van de Raad van State om, doende wat die verzoekende partijen hadden moeten doen en op gevaar af de gelijkheid tussen de procespartijen en de rechten van verdediging van de verwerende partij te schenden, zelf op zoek te gaan naar de argumenten die ter verantwoording van het nadeel konden zijn bijgebracht en om vervolgens zelf de lacunes in de onderhavige vordering te verhelpen.

De tweede en derde verzoekende partijen leggen wel uit dat de bestreden milieuvergunning ernstige verkeershinder zal teweegbrengen langsheen de Loonbeekstraat, zijnde de N253, waar zij wonen en werken, doch zij gaan er

aan voorbij dat in het bestreden besluit, onder de vorm van een bijzondere exploitatievoorwaarde, de jaarlijks te ontginnen hoeveelheid zand op aanzienlijke wijze wordt beperkt tot 132.000 m³ per jaar, en dit om "geen uitbreiding van de verkeersdruk toe te laten", zodat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, in verhouding tot de reeds bestaande toestand, op het eerste gezicht geen extra verkeershinder met zich zal brengen die dermate groot zal zijn om als een ernstig nadeel te kunnen worden beschouwd.

Zulks geldt eveneens voor de vierde verzoeker, die hoofdzakelijk de verkeerssituatie op de N253 hekelt. Met de reeds genoemde bijzondere exploitatievoorwaarde is het de bedoeling om de uitbreiding van de verkeersdruk te beperken zodat de gewestweg, in strijd met wat hij vreest niet "extra onveilig zal worden met dit extra zwaar vrachtvervoer".

De vijfde verzoeker ziet het verdwijnen van zijn "prachtig zicht op het projectgebied" als een ernstig nadeel. Dit nadeel vloeit evenwel niet voort uit de bestreden beslissing, doch uit de gewestplanbestemming die het gebied als ontginningsgebied heeft ingekleurd. Hij houdt blijkbaar ook geen rekening met de opgelegde bijzondere exploitatievoorwaarden die ertoe strekken de visuele hinder tot een minimum te beperken en de omstandigheid "dat het open karakter van het landschap en de vergezichten die als beleidswenselijkheden voor het plateau als geheel voorop gezet zijn, door het project als dusdanig weinig beïnvloed worden(,) dat na de exploitatie de heraanleg van vegetatie in het kader van de noodzakelijke boscompensatie leidt tot herstel van landschapsstructuren (en) dat de buurtweg na de ontginning zal worden aangelegd", met uitzondering van de holle weg waarvan "de intrinsieke cultuurhistorische waarden (...) niet zullen kunnen worden hersteld". Hij blijft ook vaag over de aangevoerde geluidshinder, schade aan zijn gezondheid en een verstoring van zijn rust.

De zesde verzoeker ziet zijn ernstig nadeel in de omstandigheid dat enkele van zijn eigendommen gelegen zijn in de nabijheid van de exploitatie. Hij duidt echter niet aan welke vorm en welke mate van hinder hij verwacht te

zullen ondergaan. Zijn argumentatie lijkt op het eerste gezicht veeleer een aantonen van belang dan een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ten aanzien van de zevende verzoeker, die op een aanzienlijke afstand woont van de bestreden inrichting, gelden dezelfde overwegingen als die met betrekking tot de vijfde verzoeker omdat de zevende verzoeker ook zijn nadeel situeert "in de visuele verstoring en de vernietiging van het bestaande open landschap". Het door hem aangevoerde bijkomend nadeel "als gebruiker (...), (met name) als fietser en wandelaar, en in het bijzonder als natuurliefhebber" die door de bestreden vergunning de buurtweg niet zal kunnen gebruiken, is in feite een tijdelijke onmogelijkheid om een hobby of een vrijetijdsbesteding uit te oefenen : de buurtweg zal immers na de ontginning terug worden aangelegd. Zulks vormt dan ook geen nadeel dat op zich de voor een schorsing vereiste graad van ernst vertoont. Dat deze buurtweg "over een deel een prachtige en unieke holle weg inhoudt" doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De negende verzoeker houdt geen rekening met het feit dat in het bestreden besluit "de bijzondere voorwaarde in het deputatiebesluit die stelt dat voor inkomend vrachtverkeer dat via de N253 uit de richting van Brussel komt, wordt aanbevolen om gebruik te maken van de Ganzemanstraat" wordt geschrapt, zodat er in redelijkheid wordt aangenomen dat deze verzoeker in deze straat geen ernstige verkeershinder zal ondervinden door de exploitatieactiviteiten van de tussenkomende partij.

De tweede tot en met de negende verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat aan één van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan.

Die vaststelling volstaat om de vordering van de verzoekende partijen af te wijzen.

BESLISSING

1. Het verzoek van de NV E. De Kock tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,
bijgestaan door

Elisabeth Impens,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin